

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 102/2024-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky ■■■■■■■■■■ ■■■■■■■■■■ ■■■■■■■■■■ ■■■■■■■■■■, zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Podobom, Námestie sv. Anny 3, Trenčín, proti postupu Okresnej prokuratúry Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 2Pv 329/21/3309 a jej uzneseníu zo 7. novembra 2023 a postupu Krajskej prokuratúry v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kpt 553/23/3300 a jej upovedomeniu zo 7. decembra 2023 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. januára 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 2Pv 329/21/3309 a jej uznesením zo 7. novembra 2023 a postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kpt 553/23/3300 a jej upovedomením zo 7. decembra 2023. Navrhuje napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry zrušiť a vec vrátiť krajskej prokuratúre na ďalšie konanie. Zároveň požaduje priznať jej náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na základe trestného oznámenia sťažovateľky podaného 8. februára 2021 bolo uznesením povereného príslušníka Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru poriadkovej polície, Obvodného oddelenia Policajného zboru v Trenčíne (ďalej len „policajt“) pod ČVS: ORP-129/TN-TN-2021 z 8. júna 2021 začaté trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku vo veci podozrenia zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona a prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. V uvedenej trestnej veci má sťažovateľka procesné postavenie poškodenej.

3. Uznesením policajta z 19. septembra 2023 bolo podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku označené trestné stíhanie opätovne prerušené, pretože sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce začať trestné stíhanie proti konkrétnej osobe (predtým bolo stíhanie prerušené rozhodnutím policajta z 1. júla 2022; pokračované v ňom bolo uznesením z 23. mája 2023).

4. Okresná prokuratúra uznesením č. k. 2Pv 329/21/3309-66 zo 7. novembra 2023 sťažnosť sťažovateľky proti rozhodnutiu policajta o prerušení trestného stíhania z 19. septembra 2023 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nedôvodnú.

5. Podanie sťažovateľky zo 17. novembra 2023, ktoré bolo v konečnom dôsledku vyhodnotené ako žiadosť podľa príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky por. č. 11/2019 z 28. novembra 2019 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní (ďalej len „príkaz generálneho prokurátora č. 11/2019“), krajská prokuratúra odložila, pretože v napadnutom postupe policajta a okresnej prokuratúry a v ich rozhodnutiach týkajúcich sa prerušenia trestného stíhania nezistila pochybenie, ktoré by opodstatňovalo prijatie opatrení zo strany krajskej prokuratúry. O tomto závere sťažovateľku upovedomila listom č. k. 1 KPt 553/23/3300-4 zo 7. decembra 2023.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Dôvodom, pre ktorý sa sťažovateľka obrátila na ústavný súd, má byť skutočnosť, že postupom krajskej prokuratúry a okresnej prokuratúry a aj postupom policajta jej bola odopretá možnosť domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva ako osoby poškodenej trestným činom na nezávislom a nestrannom súde na súdnu a inú právnu ochranu, keďže „od počiatku je nepochybné, kto je páchatelom a kto“ sťažovateľke „zranenie spôsobil“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy označenými postupmi a rozhodnutiami okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry, ktorými bolo právoplatne rozhodnuté o prerušení trestného stíhania, ku ktorému malo dôjsť tým, že k prerušeniu trestného stíhania podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku došlo napriek tomu, že páchatel' oznámenej trestnej činnosti je známy.

8. Ústavný súd v prvom rade považoval za potrebné pre úplnosť uviesť, že akceptoval včasnosť podania ústavnej sťažnosti, ktorú sťažovateľka odvíjala od doručenia jej upovedomenia krajskej prokuratúry o žiadosti podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019 (12. decembra 2023), a to vzhľadom na v súčasnosti na ústavnom súde prevládajúci názor, že ak sťažovateľ (tu sťažovateľka) postupuje v zmysle príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019 a po vyčerpaní tohto prostriedku nápravy sa obráti na ústavný súd v lehote dvoch mesiacov od doručenia oznámenia o vybavení takého podnetu, potom ústavný súd ústavnú sťažnosť považuje za podanú v zákonnej lehote. Ak však v prípade, že sťažovateľ/ka túto možnosť nevyužije, vzhľadom na to, že nejde o opravný prostriedok, ktorý je zakotvený v zákone a jeho publikácia neprezumuje vedomosť sťažovateľa/ky, ústavný súd nepovažuje ústavnú sťažnosť za predčasne podanú (obdobne nález sp. zn. III. ÚS 197/2021 z 29. júla 2021 bod 59 odôvodnenia, I. ÚS 100/2022).

III.1. K namietanému porušeniu základných práv postupom okresnej prokuratúry a jej uznesením:

9. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. V zmysle princípu subsidiarity poskytuje ústavný súd ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy len za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný orgán verejnej moci v rámci jemu zverenej právomoci (m. m. napr. I. ÚS 211/2022, II. ÚS 270/2021, II. ÚS 190/2022, II. ÚS 387/2022, III. ÚS 397/2023).

10. Sťažovateľka využila na ochranu svojich práv proti postupu a rozhodnutiu okresnej prokuratúry osobitný prostriedok procesnej obrany, a to žiadosť podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019. O tejto žiadosti konala a rozhodla krajská prokuratúra, ktorá o prijatých záveroch sťažovateľku upovedomila listom zo 7. decembra 2023. V takom prípade je právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodnutiu okresnej prokuratúry vylúčená.

11. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv postupom krajskej prokuratúry a jej upovedomením:

12. Vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd v prvom rade uvádza, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania [čl. 127 ods. 1 ústavy, § 39 ods. 3 a 4, § 43 a § 123 zákona o ústavnom súde, ako aj ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z § 124 a § 132 zákona o ústavnom súde]. V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu.

13. Ústavný súd už viackrát konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1) vyplýva, že sťažovateľ (tu sťažovateľka) musí označiť základné práva a slobody, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Dôvody ústavnej sťažnosti majú byť formulované tak, aby zodpovedali obsahu a významu označených základných práv alebo slobôd. Odôvodnenie ústavnej sťažnosti je podstatnou (osobitnou) náležitosťou ústavnej sťažnosti a od jeho kvality sa v podstate odvíja možnosť prieskumu ústavného súdu. Jej nedostatok spravidla vedie ústavný súd k záveru o odmietnutí ústavnej sťažnosti.

14. Vo vzťahu k napadnutému upovedomeniu krajskej prokuratúry (ale rovnako aj vo vzťahu k uzneseniu okresnej prokuratúry) je potrebné uviesť, že ústavná sťažnosť sťažovateľky sa vyznačuje absenciou podstatnej náležitosti, ktorou je zmysluplné a ústavnoprávne relevantné odôvodnenie opreté o právne podstatné a logické súvislosti, ktoré by poskytli nevyhnutný základ kvalifikovaného návrhu spôsobilého iniciovať konanie o ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom.

15. Samotný subjektívny názor sťažovateľky o porušení jej práv alebo ňou predostretý nesúhlas s rozhodnutím príslušného orgánu, ako je to v tomto prípade, nie je dostatočným dôvodom na vyvodenie záveru o ústavnej neudržateľnosti napadnutého rozhodnutia (upovedomenia), resp. o porušení základných práv a slobôd. Sťažovateľka bez relevantnej súvislosti namieta porušenie označených práv garantovaných ústavou napadnutým upovedomením krajskej prokuratúry, no z jej argumentácie vôbec nevyplýva dôvod, pre ktorý by malo byť predmetné rozhodnutie v rozpore s jej základnými právami. Za takýto dôvod nemožno považovať jej tvrdenie, že páchatel' stíhanej trestnej činnosti je známy (z čoho zrejme odvodzuje, že nebolo možné trestné stíhanie prerušiť), zvlášť ak dôvodom prerušenia trestného stíhania (ako to vyplýva z rozhodnutia okresnej prokuratúry, ktoré krajská prokuratúra akceptovala) bol fakt, že sa nezistili skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie práve proti sťažovateľkou konkretizovanej osobe, keďže proti sebe stáli dve skupiny absolútne protichodných, protirečiacich dôkazov a jediné, v čom sa zhodovali, bolo, že k incidentu medzi sťažovateľkou a ďalšími dvomi osobami (z nich jedna mala byť podozrivou) došlo. Priebeh, okolnosti vzniku, ako aj následok však boli interpretované absolútne odlišne. Rozporným bolo, kto incident vyprovokoval, „či vôbec nejaké vyhrážky smrťou boli a z koho strany“, či došlo k zraneniu poškodenej – sťažovateľky, a ak áno, akým spôsobom. Dovtedy vykonané dôkazy teda nepostačovali na prijatie akéhokoľvek zákonom predvídaného jednoznačného záveru bez dôvodných pochybností. Neprichádzal pritom do úvahy žiadny iný dôkaz, ktorý by bolo možné vykonať, „aby sa bolo možné prikloniť či už na jednu alebo druhú stranu“.

16. Sťažovateľkou v ústavnej sťažnosti náznakom predostieraná interpretácia § 228 ods. 1 Trestného poriadku, obmedzujúca sa iba na neznámosť mena podozrivej osoby ako podmienky na možnosť prerušenia trestného stíhania, nie je akceptovateľná.

17. Ústavný súd preto konštatuje, že koncipovaný obsah ústavnej sťažnosti napriek kvalifikovanému právnenému zastúpeniu sťažovateľky nespĺňa zákonom požadovanú náležitosť, a to odôvodnenie návrhu (§ 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde) v podobe konkrétnych skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré malo podľa sťažovateľky k porušeniu jej práv dôjsť [§ 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde].

18. Absencia zmysluplného, ústavnoprávne relevantného odôvodnenia ako východiskového rámca ústavnej sťažnosti tak zabraňuje ústavnému súdu posúdiť opodstatnenosť ústavnej sťažnosti proti napadnutému upovedomeniu krajskej prokuratúry a možnosť jej prijatia v tejto časti na ďalšie konanie a spôsobuje nedostatok zákonom ustanovenej náležitosti podľa § 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. Za uvedenej situácie nie je možné uvažovať o výzve sťažovateľky podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde na odstránenie uvedeného nedostatku, pretože ide o neodstrániteľný nedostatok ústavnej sťažnosti, čo aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky advokátom viedlo ústavný súd k jej odmietnutiu v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom (IV. ÚS 91/2018, IV. ÚS 343/2020, IV. ÚS 572/2020, III. ÚS 611/2021, II. ÚS 244/2022, II. ÚS 379/2022).

19. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto

chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

20. Pre komplexnosť ústavný súd dopĺňa, že návrh na začatie konania obsahuje aj formálny nedostatok v podobe odkazu na ustanovenia v súčasnosti už zrušeného zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, ktorý už nie je platným a účinným právnym predpisom upravujúcim konanie pred ústavným súdom (tým je zákon o ústavnom súde). Táto skutočnosť však sama osebe nemala vplyv na posúdenie, či bolo možné návrh prijať na ďalšie konanie, pretože rozhodujúcim bolo, či samotný obsah návrhu spĺňa náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde. Každé podanie totiž ústavný súd posudzuje podľa jeho obsahu (§ 39 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

21. Napriek všetkému dosiaľ uvedenému ústavný súd k podstate sťažovateľkou uplatnenej argumentácie poukazuje na to, že právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 56 ods. 2 a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

22. Ústavný súd opakovane judikuje, že trestné konanie od svojho začiatku až do jeho konca je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 197/08, I. ÚS 314/09, IV. ÚS 352/2020).

23. Zhodne s predostretou názorovou líniou ústavného súdu postupuje aj Ústavný súd Českej republiky, ako to vyplýva napríklad z jeho uznesenia sp. zn. I. ÚS 2149/2016 zo 16. augusta 2016: „Ústavný súd uplatňuje zásadu zdržanlivosti a minimalizácie zásahov do rozhodovacej činnosti iných orgánov verejnej moci predovšetkým tam, kde dosiaľ nebolo meritórne rozhodnuté. Tak aj zasahovanie do rozhodovania orgánov činných v trestnom konaní vo fáze prípravného konania ústavný súd považuje s výnimkou situácií úplne mimoriadnych (napr. ak je súčasne dotknutá osobná sloboda jednotlivca) za neprípustné, prípadne nežiaduce [porov. nález č. k. III. ÚS 62/95 z 30. 11. 1995 (N 78/4 SbNU 243) či uznesenia č. k. IV. ÚS 316/99 zo 6. 9. 1999, č. k. I. ÚS 486/01 z 11. 12. 2001, č. k. IV. ÚS 213/03 z 21. 11. 2003, č. k. IV. ÚS 262/03 z 30. 6. 2003 a ďalšie]. Kasačná intervencia tak má svoje miesto iba v prípadoch zjavného porušenia kogentných pravidiel podústavného práva, keď sa postup orgánov činných v trestnom konaní úplne vymyká ústavnému, resp. zákonnému procesnoprávnemu rámcu a ním založené vady, prípadne ich dôsledky nie je

možné v rámci sústavy orgánov činných v trestnom konaní, najmä všeobecných súdov už nijako odstrániť (porov. napr. uznesenie č. k. III. ÚS 674/05 z 25. 1. 2006). Inak povedané, svoj zásah považuje ústavný súd ako dôvodný iba v situácii materiálneho (obsahového) a na prvý pohľad zrejmého odopretia spravodlivosti (denegatio iustitiae).“

24. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresnej prokuratúry v spojení s upovedomením krajskej prokuratúry ústavný súd konštatuje, že ich podstatou je dočasné prerušenie trestného stíhania z dôvodu, že sa dosiaľ nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe. Z povahy rozhodnutia okresnej prokuratúry vyplýva, že nejde o rozhodnutie konečnej povahy, ktorým by sa právoplatne rozhodlo o skončení prípravného konania ako časti trestného konania tak, ako by to bolo napr. podľa § 215 ods. 1 Trestného poriadku alebo podľa alebo § 216 ods. 1 Trestného poriadku, alebo podľa § 220 ods. 1 Trestného poriadku. Počas prerušenia trestného stíhania možno pritom vykonávať úkony podľa štvrtej, piatej a šiestej hlavy prvej časti Trestného poriadku (§ 229 tohto zákona) na účely zistenia, či nepominul dôvod prerušenia (a taký postup je teda úlohou orgánov činných v trestnom konaní). Vydanie rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní podľa § 228 ods. 1 a 2 Trestného poriadku má len predbežný charakter, v dôsledku čoho tak po odpadnutí prekážky tento postup opodstatňujúcej je povinnosťou orgánu činného v trestnom konaní postupom podľa § 228 ods. 5 Trestného poriadku v trestnom stíhaní pokračovať (IV. ÚS 352/2020).

25. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je skúmať iba ústavné aspekty postupu orgánov verejnej moci a z nich plynúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch z toho uhla pohľadu, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a s právnymi okolnosťami tej-ktorej veci. Na vecné prerokovanie ústavnej sťažnosti sťažovateľky vzhľadom na to, že napadnuté uznesenie v spojení s upovedomením krajskej prokuratúry je (v konečnom dôsledku) len prechodným rozhodnutím príslušného prokurátora v rámci trestného konania, ktoré nijak nepopiera potrebu naďalej zisťovať a zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe, čo je možné po určitom (primeranom) čase preveriť aj pri využití inštitútu podľa § 210 Trestného poriadku, preto nemá ústavný súd v tomto štádiu trestného konania právomoc vec posudzovať.

26. Vo finálnom závere ústavný súd dodáva, že nikto nemá právny a už vôbec nie ústavnoprávny nárok na to, aby jeho podaniu bolo vyhovené. Sťažovateľ ako oznamovateľ trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa s jeho oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán riadne zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave, resp. právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03, II. ÚS 28/06, IV. ÚS 463/2020, IV. ÚS 90/2021, IV. ÚS 311/2021). Taktiež nie je možné právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd, ako aj ktorýkoľvek iný orgán verejnej moci nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09, m. m. IV. ÚS 393/2022).

27. Na tomto základe prichádzalo do úvahy ústavnú sťažnosť sťažovateľky už pri jej predbežnom prerokovaní odmietnuť pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

28. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy je navyše potrebné uviesť, že predmetné ustanovenie nie je v právnej veci sťažovateľky aplikovateľné. Článok 46 ods. 2 ústavy garantuje základné právo na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy v správnom súdnictve. O to v sťažovateľkinej veci nejde. Napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry a upovedomenie krajskej prokuratúry, ktoré sú výsledkom rozhodovacej praxe v trestnom konaní, nemá žiaden súvis s označeným základným právom, ktorého uplatnenie predpokladá postup súdu v správnom súdnictve. Uvedené predstavuje dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť (m. m. napr. II. ÚS 89/08, I. ÚS 211/2022, IV. ÚS 320/2022).

29. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jej ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. februára 2024

Miloš Maďar
predseda senátu